

TJEN FOLKET

medlemsblad for AKP(m-l)

Nr. 8 – SEPTEMBER 1975

Fra et streikestøttemøte for Hammerverk-arbeiderne i Stavanger.

Leder:

OM STREIKER

**DIREKTIV TIL ALLE
PARTIMEDLEMMER OM
STREIKEKAMPENE I
TIDA FRAMOVER**

TA OPPGJØR MED ALLSKENS REVISJONISME – GÅ I SPISSEN FOR KLASSENS STREIKEKAMPER!!

Kamerater!

KRISA SKJERPES

Den økonomiske krisa skjerpes. Den preger hele det imperialistiske verdenssystemet. Den skyter kraftig fart i Norge også. I sommer blei det registrert de høyeste talla for permitteringer og korttidsarbeid i norsk etterkrigshistorie. Nedlegginger av bedrifter er blitt dagligvare. Prisstigninga skyter fart.

Borgerskapet jobber hardt for å velte virkningene av krisa over på arbeiderklassen og dens venner. Monopolkapitalen tar staten mer og mer aktivt i bruk for å sikre at de tilegner seg maksimalprofitten: Statsmonopolkapitalismen skyter fart.

Samtidig forsøker NAF og DNA/LO-toppen å styrke klassestatens diktat. De jobber intenst for å sentralisere indeks- og tariffoppgjøra, og å »få Skånland inn bakveien». Toppdirigeringa tar sikte på å ta hele initiativet i kampen mot virkningene av krisa, indeksoppgjøret og tariffoppgjøret ut av handa på arbeiderklassen. Kampkrafta skal knuses.

De moderne revisjonistene i NKP og SV støtter hesblesende utviklinga av stats-

monopolkapitalismen, støtter statsdiktat i indeksoppgjøret, og fungerer på alle måter som et agentur for monopolkapitalen i arbeiderbevegelsen.

Både krisa, prisstigninga og sentraliseringa av oppgjøra skaper objektive vilkår for økt kamp i klassen. Forverringa kan ganske enkelt ikke bare fortsette. Borgerskapet kan ikke i lengda *skremme* arbeiderklassen til ro. Alt taler for skjerpa klassekamp i tida framover.

Det betyr at arbeiderklassen må ruste seg, hardere midler må tas i bruk, den må evne å skjære gjennom det sosialdemokratiske og revisjonistiske tåkehavet. Og det betyr at arbeiderklassens gortropp, det kommunistiske partiet, i særlig grad må skjerpe seg, ruste seg til kamp. Og kaste seg ut i den.

FOR DEN PROLETARISKE REVOLUSJONEN

For om ikke arbeiderklassen og partiet reiser hard kamp mot virkningene av krisa, i indeks-oppgjøret, i tariff-oppgjøret, rykker borgerskapet fram. På bekostning av oss. Bare ved å sette *makt* bak krava, kan vi vinne fram. Og: Sjøl om arbeiderklassen oppnår kortsiktige resultater, veit vi at de ikke er varige under kapitalismen. Bare når borgerskapets diktatur er knust gjennom en sosialistisk revolusjon og proletariats diktatur er oppretta, kan arbeiderklassen og dens venner *sikre* leveforholda og gå framover. Og det er bare en militant

arbeiderklasse under ledelse av et sterkt kommunistisk parti som kan gå i spissen for å knuse borgerdiktaturet. Enhver svekking av kampkrafta til klassen betyr utsettelse av dette målet.

Kamerater: Perspektivet på kampene i tida framover er ikke bare å forsvare arbeiderklassens kortsiktige interesser. Perspektivet er å styrke kampkrafta for å kunne gjennomføre den proletariske revolusjonen når tida er moden.

HVORFOR ER STREIK SÅ VIKTIG?

En særdeles viktig del av denne klassekampen er *streikekampen*. Hvorfor er streik i dag så viktig? La oss tenke på dette:

1) I dagens situasjon er streik (eller trusler om streik) eller hardere midler det viktigste våpenet i kampen mot borgerskapets angrep på klassen.

2) En streik i dagens Norge er vanligvis ingen isolert hending. Den får raskt landsomfattende betydning.

3) En streik lærer de streikende (andre arbeidere også) at staten griper inn i streiken på klassefiendens side. Den gjør det lettere for arbeidsfolk å forstå det vi kommunister sier: At staten er herskerklassens stat, monopolkapitalens stat.

4) Streiker viser den klasseforræderiske karakteren til opportunisten. Den viser at sosialdemokratene i DNA og LO-toppen forsøker å knekke streiken med alle midler. Og den viser at revisjonistene i SV alltid forsøker å sabotere og knuse streiken på forskjellige vis.

5) Streiken lærer arbeiderne å stole på egne krefter. Den viser den kolossale makta som klassen har, om den tar den i bruk. Den demonstrerer også vilken enorm betydning solidariteten mellom arbeiderne og progressive mennesker har gjennom ulike former for solidaritetsarbeid. Pengeinnsamlingene til de streikende viser seg her å være viktige.

6) En streik viser på forskjellige måter hvor viktig og avgjørende det kommunistiske partiet er. Uten et kommunistisk parti med en viss styrke har sosialdemokratene og revisjonistene mye lettere spill når de prøver å knuse streiken. Gjennom det kommunistiske partiets praksis får de streikende arbeiderne tillit til partiet, fordi de ser at det er det eneste som duger og som de kan stole på. På den måten knyttes det sterkere band mellom de streikende og partiet, klassens kampevne blir styrka, partiet blir styrka. Dette gjelder også på de stedene hvor det ikke finnes en eneste kommunist: Arbeiderne ser at de trenger kontakt med folk som de kan stole på.

KAST MYE KREFTER INN FOR Å REISE STRIKEKAMPEN!

Disse punktene skulle være nok til å forstå at partiet må konsentrere en *vesentlig* del av sin oppmerksomhet om streikekampen. Mange steder roper så og si de objektive og subjektive forholda etter kamp, etter en streik som kan rydde opp i angrepa fra borgerskapet. Mye tid og krefter må brukes på å gå i spissen for å *reise* streikekampen her. Og der hvor en streik allerede er i gang, må vi ofre mye tid på å støtte den og drive den framover til seier. Arbeiderklassen trenger kamperfaring i dag, for å forsvare leveforholda, for å rette slag mot borgerskapets forsøk på fascisering, for å høste erfaring som duger i kampen for den proletariske revolusjonen. *Streiken* er et særskilt viktig våpen i klassens kamp, sjøl om det ikke er »sjølv krigen, men en skole i krig». (Lenin). Et vellykka streikearbeid vil styrke klassens kampkraft, og det vil gi partiet økt tillit og innflytelse. En sterk klasse og et sterkt parti: To sier av samme sak! Og nødvendig for kortsiktige resultater, nødvendig for den proletariske revolusjonen!! Og:

enhver vellykka streik er et sviende nederlag og avkledning av de moderne revisjonistene!

VEKK MED »DET SOM SKJER DET SKJER»- HOLDNINGA!

Ikke alle lag og kamerater skjønner hvor stor betydning streiken har i den nåværende situasjonen. Det finnes eksempler på at lag og kamerater jobber som om ingenting var hendt på tross av permitteringsvarsel, oppsigelser eller innskrenka arbeidsuke. Mulighetene for kamp blir ikke undersøkt. Og i de tilfellene hvor kameratene sjøl ikke jobber på arbeidsplassen som er ramma, tar de ikke kontakt med arbeiderne som trues. Det finnes også eksempler på at solidaritetsarbeidet til støtte for arbeidere som er i streik blir tatt på med harelabb eller blir neglisjert totalt.

Det er ingen tvil om at nettopp AKP(M-L) og ML-bevegelsen har stått i spissen for streikekamper og streikestøttearbeid, og at vi har mye å være stolte av. Vi slåss for arbeiderklassens interesser på en hard og uegennyttig måte, og tilliten har da også økt de seinere åra.

Men denne gode sida må ikke få oss til å gløkke den dårlige bisida. Det er klart at en sanna stil ikke kan tolereres i et kommunistisk parti. For på den måten overlater vi initiativet til klassefienden, til sosialdemokratene, til revisjonistene. Vi skader arbeiderklassens interesser, svekker tilliten til det kommunistiske partiet, skusler bort store muligheter til å øke innflytelsen og tilliten.

Hva kan en sanna »det som skjer det skjer»-holdning komme av?

EN LEDENDE KLASSE

For det *første*: En del kamerater skjønner ikke at arbeiderklassen er den *ledende* klassen, og at arbeidet med å styrke partiets innflytelse i klassen er et

spørsmål om partiet skal kunne klare å gå i spissen for klassens kamp i dag, og for den proletariske revolusjonen. Det er kort og godt et spørsmål om vi jobber for å styrte klassestaten og opprette proletariatets diktatur. Eller ikke.

»IKKE MITT BORD»?

For det *andre*: En del kamerater oppfatter ikke arbeidet for å organisere en streik og støtte en streik som »sitt bord». Noen mener at »andre lag» og »andre kamerater» får ta seg av den saken. Noen tenker også sanna at siden vi ikke har folk på den eller den berørte bedriften, så nytter det ikke å gjøre noe. Sanna ideer er revisjonistiske, byråkratiske ideer vi må kvitte oss med fortest mulig. Det nytter ikke bare å være kommunist i boligområdet, blant lærere, eller hvem en nå måtte jobbe blant, og *ikke* overfor arbeidere med kniven på strupen.

ENORM BETYDNING

Og for det *tredje*: En del kamerater skjønner ikke hvor enormt stor betydning streikekamper har i den nåværende situasjonen (slik vi pekte på innledningsvis).

PARTIETS VIKTIGSTE OPPGAVE I KLASSEKAMPEN FRAMOVER

Alle lag og *alle* partimedlemmer må ta konsekvensen av at arbeidet med å organisere streiker er tvingende nødvendig for klassen, og at solidaritetsarbeidet er like nødvendig.

Alle må ta konsekvensen av at dette vil bli *partiets viktigste oppgave i klassekampen framover*.

Dette betyr bl.a.:

GJØR UNDERSØKELSER— SITT IKKE MED HENDA I FANGET

1) Vi må drastisk styrke årvåkenheten når det gjelder alle trusler om permitteringer, oppsigelser og redusert arbeidsuke. Vi må gjøre *undersøkelser* for å finne ut hvordan stillingen er ved de bedriftene som ligger innafor vårt ansvarsområde. Vi må være tidlig ute, aktivt framme for å avsløre kapitalistenes planer om angrep — ikke sitte med henda i fanget og vente! *Lag propaganda! Spre den!*

FINN KONTAKTER!

2) Når vi får greie på saker og ting som tyder på faenskap mot arbeiderne, må vi øyeblikkelig informere arbeiderne (om vi er eller ikke er på bedriften sjøl), si hva vi mener om situasjonen, at bare streik og harde aksjoner (for eks. bedriftsokkupasjon) nytter, at staten og opportunistene står på klassefiendens side osv.

FORTELL OM SSK

Vi må fortelle dem om *streikestøttekomiteene*, og de erfaringene vi har med solidaritetsarbeidet fra de siste streikene osv. Vi må av alle krefter jobbe for streiken, og om nødvendig prioritere ned andre oppgaver. All erfaring viser at det er mulig for partikamerater å ta kontakt med arbeidsfolk som på en eller annen måte er trua av herjingene til kapitalen (om vi ikke sjøl er på vedkommende arbeidsplass). Arbeidsfolk biter ikke. Tvert imot. Mange eksempler viser at sjøl om vi ikke skulle jobbe på vedkommende bedrift, så tar arbeidere godt i mot oss, sjøl om vi skulle stå langt fra hverandre politisk på mange

områder. Ja, i store kretser har vi et visst ry når det gjelder å drive solidaritetsarbeid for arbeidere i streik. (At byråkrat-kapitalistene hater oss som pesten, svekker ikke nettopp dette inntrykket!).

MASSEORGANISASJONENE

3) Vi må også drive aktivt solidaritetsarbeid i klubber, foreninger, samorganisasjoner og andre organisasjoner — binde dem med til ei riktig linje, og få dem til å bevilge penger.

I arbeidet med streik og streikestøttearbeid er det viktig at laga viser *sjølstendighet* i arbeidet. Men det omfanget som permitteringer og oppsigelsene nå har fått, er det sjølsagt umulig å ha full oversikt fra partikontoret.

Når streik og aksjoner bryter ut en plass, må laga straks sette i gang støttearbeid, kontakte de streikende osv., og ikke sitte å vente på »beskjed sentralt fra».

Kamerater! Et virkelig kommunistisk arbeiderparti går *i spissen* for streikekampene, enten det gjelder kampen mot virkningene av krisa, i indeksoppgjøret eller tariffoppgjøret! Ta et oppgjør med revisjonistiske tendenser, vend oppmerksomheten mot arbeidsplassene og streike våpnet!

(Vi minner om sommerleirdiskusjonene, artikler i Klassekampen, og melding til laga fra Faglig Utvalg om disse sakene.)

(NB: Gløm ikke å rapportere til Klassekampen om kamper og streiker som er under oppseiling, m.m. Merk stoffet med »arbeiderkorrespondent», på det og det stedet. Dette styrker Klassekampen som ei kommunistisk kampavis og arbeideravis!).

ÅRSPLANEN

For perioden høsten 75 og ut 76.

Vi lever i en periode som preges av stor framgang for verdens folk. Revolusjonen er på frammarsj. Vi lever i en *førrevolusjonær periode*. Samtidig øker krigsfaren. Vi lever også i en *førkrigsperiode*.

Denne situasjonen stiller store krav til vårt parti og får som sin viktigste konsekvens i forhold til planen:

PARTIETS INTERNE ARBEIDE BLIR STILT OVER DET EKSTERNE.

Bolsjeviseringa, proletariseringa av partiet på alle områder blir det sentrale i årsplanen. Vi må reise kamp for å forbedre partiets politikk, organisasjon og teori/program. Bare gjennom å reise en slik kamp på de indre linjene, sikrer vi ei korrekt revolusjonær linje på de eksterne kampsakene. Planens viktigste målesttinger blir:

a) Konsolidering

Det viktigste her vil være å starte en bevegelse i hele partiet til forsvar for m-l-m, mot revisjonisme og opportuniste av ulikt slag. Kampen må rette seg mot feil og avvik i politikk, taktikk, ideologi og organisasjon.

Spørsmålet om å heve det ideologiske nivået i partiet, bl.a. gjennom en studiebevegelse, blir en viktig del av denne konsolideringa.

Innskjerping av Leninistiske normer for organisering av partiet, innskjerping av vedtektene og all dårlig arbeidsstil, blir viktige kampooppgaver. Disse oppgavene vil bli stilt i forbindelse med forberedelsene til partiets andre LM.

b) Proletarisering

En fastere tilknytning til arbeiderklassen og dens kamp, stiller seg skarpt når vi vurderer den internasjonale situasjonen og situasjonen i partiet.

Målsettinga er å stille arbeiderklassen i ledelsen på alle nivåer i partiet, ikke bare ideologisk, men også fysisk, og å innrette partiets arbeid på arbeiderklassens kamp.

Dette er av avgjørende betydning fordi arbeiderklassen er den største, den mest framskredne og den mest revolusjonære klassen. Uten en solid politisk og organisatorisk forankring i arbeiderklassen, vil partiet stå i permanent fare for å utvikle seg til et revisjonistisk og borgerlig parti.

Alle kommunistiske partier tar alvorlig på oppgaven å slåss for en stadig bedre classesammensetning i partiet. I Sovjet endra en classesammensetninga av partiet, spesielt i ledelsen på alle nivåer, til fordel for teknikere og byråkrater, før de gikk laus på program, vedtekter osv.

Partiets ideologiske og organisatoriske forankring i arbeiderklassen i dag er ikke god nok. Derfor må vi vie proletariseringa av partiet stor oppmerksomhet.

I denne kampanja for å proletarisere partiet blir det flere metoder en kommer til å nytte, men ei VERVEKAMPANJE retta på å trekke arbeidere til partiet, må få høy prioritet og sikres organisatorisk.

c) Utbygging

Partiet må i tida framover legge stor vekt på å utvikle videre arbeidet i industriarbeiderklassen og i resten av arbeiderklassen.

Dette betyr at arbeidet med å styrke og bygge ut organisasjonen i industrien blir den viktigste oppgaven på utbyggingssida.

LANDSMØTEFORBEREDELSE

I løpet av planperioden skal partiet avholde sitt andre landsmøte. I forbindelse med dette har SK vedtatt å åpne for en partidiskusjon om linjene for partiets arbeid.

Den viktigste målsettinga for landsmøtebevegelsen, blir å slåss seg fram til politisk og organisatorisk konsolidering i partiet. Landsmøteforberedelsene utgjør derfor kjerna i hele årsplanen, og resultatet av disse diskusjonene vil være hovedkriteriet på om årsplanens hovedmålsetting er oppfylt, politisk, ideologisk og organisatorisk konsolidering av partiet.

Landsmøteforberedelsene vil ta for seg 5 emner: Prinsippprogram, handlingsprogram, vedtekter, nominering og beretning. LM forberedelsene blir hovedoppgaven siste tida før LM.

LM forberedelsene kommer til å gå igjennom hele perioden. Dette stiller store krav til kameratenes evne til å planlegge slik at de sikrer at LM forberedelsene får den plassen de skal og må ha, samtidig som vi løser eksterne kampsaker.

LANDSMØTESTUDIER

En viktig målsetting i forbindelse med LM er å heve det ideologiske nivået i partiet. Hele partiet er for dårlig skolert i Marxismen-Leninismens grunnlag, slik at de på sjølstendig vis kan avsløre den moderne revisjonismen og all falsk Marxisme. Lenin: »Den proletariske revolusjon og renegaten Kautsky» og vår bok: »Sovjet i dag. Sosialimperialismen», skal studeres av hele partiet i løpet av perioden. Metodene vil i hovedsak være sjølstudier. En må derfor utvikle metoder slik at en kan oppsummere denne sjølskoleringa.

STUDIE-RUTINER

En viktig oppgave i samband med studiene, blir å stramme opp studierutinene. Nye medlemmer skal gå igjennom studiekurs i samband med opptak i partiet. I løpet av perioden skal alle medlemmer ha gått igjennom kurs 2.

TRE ANDRE VIKTIGE OPPGAVER

1) KLASSEKAMPEN

Vi trekker i gang ei kampanje denne høsten knytta til målsettinga å gi ut KK 2 ganger i uka fra 1/1 76. 3 500 abonnenter og 2 000 mer i laussalg er det som trengs for å realisere denne målsettinga. Dette er en oppgave som det er fullt mulig å løse fram til jul hvis en kaster seg offensivt inn i valgkampen og sikrer KK-salg innafor og utafor de store industriarbeidsplassene.

2) RØDE FANE

Målsettinga er 1 000 nye RF abonnenter før jul. Oppgaven med å bygge ut vårt teoretiske organ faller godt sammen med hovedmålsettinga for planen som helhet. Det finnes enda medlemmer og mange sympatisører som ikke abonnerer på RF. Fordelen med abonnenter ligger i sikrere økonomi og bedre mulighet for planlegging over tid. Bruk gruppeabonnement.

3) ROTASJONSKAMPANJA

Grunnet fremragende innsats fra kamera-tene har vi over sommeren tatt et langt steg nærmere rotasjonspresse. Målsettinga er å avslutte rotasjonskampanja i 76. Dette krever ei mindre kampanje i høst, målsetting 150 000, og ei større og bedre planlagt kampanje høsten 76.

DE VIKTIGSTE EKSTERNE KAMPSAKENE

Tariffoppgjøret/Krisa

Begrunnelsen for å prioritere dette området ligger dels i å slå fast partiets innretting på arbeiderklassen, dels går det

på den særskilte betydninga tariffoppgjøret får nå med krise og offensiv fra monopolkapitalen for å velte byrdene over på arbeidsfolk.

Anti-imperialistisk arbeid

Situasjonen i verden med sterk uro og sterk framgang for de progressive kreftene, samtidig som faren for verdenskrig øker, begrunner et skikkelig grep om det anti-imperialistiske arbeidet. Sentralt står en høyning av massenes nivå i synet på de 2 supermaktene. Politisk propaganda og organisatoriske tiltak målretta på å styrke fronten mot de to supermakt blir viktig. Utbygging av »3dje verden fronten» og støtte og utbygging av Chile og Palestina-komiteene blir viktig.

Ungdomsarbeidet

Ungdomsarbeidet har dels sin plassering utfra den strategiske betydninga av dette arbeidet (Lenins tese om at enhver revolusjon må ha ungdommen med seg) dels i den aktuelle situasjonen. RU er en av partiets viktigste masseorganisasjoner, og representerer den viktigste rekrutteringskilda for partiet i lang tid framover. Følgelig må partiet ta alvorlig på å styrke RU politisk og organisatorisk.

I tillegg til de nevnte sakene må vi se det som en viktig oppgave å utvikle partiets arbeid i bredda. Spesielt er det en viktig oppgave å bygge ut og styrke partiet blant arbeiderklassens nærmeste allierte, små og mellomstore bønder og fiskere.

Vi skal også være våkne for at kampen mot fascismen kan komme til å kreve et stort arbeid av partiet innafor denne perioden.

Til slutt en sak som skulle vært nevnt eksplisitt under avsnittet om hovedmålsettingene for planen, nemlig *sikkerheten*. Hele partiet skal drøfte utkast til ny sikkerhetsinstruks som legges fram av SK. Målsettinga for arbeidet på dette feltet er å ta et langt steg i retning av illegal organisering.

FASEPLAN:

- 1) Vervekampanje. Stryking av partiets innretning på arbeiderklassen.

HOVEDOPPGAVE HØSTEN 75.

- 2) 1. mai/tariffoppgjøret.

HOVEDOPPGAVE TIL 1/5 76.

- 3) Landsmøteforberedelser.

HOVEDOPPGAVE SOMMEREN 76.

- 4) Rotasjonskampanje.

HOVEDOPPGAVE HØSTEN 76.

OBLIGATORISKE PARTI- DISKUSJONER I HØST

- *Innrettinga på arbeiderklassen, rekruttering.*
- *Vedtektene, revidert utkast.*
- *Sikkerhetsdirektiv skal diskuteres.*

Kamerat i SK/AU.

TARIFFOPPGJØRET

DIREKTIV OM TARIFFOPPGJØRET

1. Tariffoppgjøret i 1976 er i realiteten i full gang. Monopolkapitalen, staten, DNA/LO-toppen og revisjonistene har allerede meisla ut hovedtrekka i sin taktikk for å hindre aksjoner og kamp, og sikre at monopolene berger mest mulig av profitten sin gjennom den pågående økonomiske krise.

På den andre sida er det åpenbart at det kommende tariffoppgjøret sett på bakgrunn av den politiske og økonomiske situasjonen innebærer mulighetene for betydlige klassekamper, for omfattende bevegelser i proletariatet, for streiker og aksjoner.

Det eksisterer store *muligheter* for proletariatets parti å gripe initiativet i denne situasjonen. Og det er tvingende nødvendig at partiet *setter alt inn på* å utvikle denne muligheten til at vi *virkelig* griper dette initiativet.

Den økonomiske krise representerer et omfattende og voldsomt angrep på arbeiderklassen og folkets kår. Monopolkapitalen, staten og LO-ledelsen har lagt opp til å velte *hele* byrden av lavkonjunkturen og krise over på de arbeidende massene for å sikre borgerskapets profitter. For å drive gjennom denne målsettingen har borgerskapet innleda et omfattende politisk angrep på klassen der *økt korporativisering/statsinngrep*, angrep

på streikeretten, propaganda for *kriseforlik*, hetskampanjer mot kampvillige arbeidere og kommunistpartiet m.m. er noen stikkord.

Men økt undertrykkelse og utbytting, skaper økt motstand. Aldri har temperaturen i klassen vært så høy som nå. Allerede forrige tariffoppgjør utløste viktige kamper, samtidig som det satte store masser av arbeidere og funksjonærer i *bevegelse*. Situasjonen ligger utvilsomt svært gunstig an for proletariatet og dets allierte til å styrke kreftene sine, og slå kraftig tilbake de skjerpa angrepene fra borgerskapet og dets leiesvenner. Men vilkåret for at dette skal lykkes er at det finnes *ei korrekt linje* som er utbredt og forstått i proletariatet, at massene *organiseres*, at kamper og aksjoner utløses og at det skapes en *ledelse* for kampen! Ingen annen *politisk kraft* enn det *kommunistiske partiet* kan løse denne oppgaven. *Om* vi skal makte det er først og fremst avhengig av oss sjøl: vår linje, vår innstilling og vår evne til å slåss.

2. Et av vilkåra for å utforme ei korrekt linje, er at vi kjenner den politiske og økonomiske situasjonen.

Hele det imperialistiske verdenssystemet er inne i en periode med en *kraftig skjerping* av kapitalismens allmenne krise. Den økonomisk sykliske *verdenskrise* er en viktig faktor i denne utviklinga.

Den økonomiske, sykliske krise vi nå er inne i i Norge, kan på ingen måte *forklares* ved å vise til «utlandet». Krise har sin årsak i at Norge er et monopolkapitalistisk, imperialistisk land. Monopolenes jakt på og tilegnelse av *maksimal profitt* har ført til en kraftig, *ujavn* utvikling mellom de ulike produksjonssektorene i økonomien som over lengre tid har svekka og bragt *deler* av næringslivet til konkursens rand. Pga. anarkiet i produksjonen og jakten på *maksimal profitt* har kapitalen strømmet til spesielle sektorer, f.eks. olje og verkstedsindustri. Men dette har ført disse sektorene fra en kortsiktig kraftig hogkonjunktur til betydelig overflod av kapital og *overproduksjon* av varer.

Den nåværende sykliske krise i den norske økonomien er altså ei kapitalistisk *overproduksjonskrise*, der situasjonen ikke er den at det ikke er *behov for produktene*, men der videre økning i produksjonen ikke gir *tilstrekkelig* profitt.

Krise er videre prega av en kraftig og økende *inflasjon* fordi monopolene presser prisene kraftig oppover for også på dette viset sikre maksimalprofitten. Dette har sjølsagt bidratt til å *svekke* hjemmemarkedet og små og mellomstore bedrifter.

Den *internasjonale krise* er framleis på ingen måte på retur, og har *falt sammen* med krise i den norske økonomien. Dette har bidratt til en kraftig skjerping og utdyping av krise. og vil gjøre det i økende grad. Dette har ført til en betydelig *øking* av inflasjonen og kraftig svekking av markedene for den norske eksportindustrien.

Og resultatet av krise har blitt:

Kraftig prisstigning for massene, økt utbytting, kraftig forsering av strukturrasjonalisering av næringslivet med

betydelig nedlegging av arbeidsplasser, en bølge av oppsigelser og permitteringer og den høyeste arbeidsledigheten etter krigen.

Krise innebærer m.a.o. et kraftig angrep på arbeidsfolks levestandard, økt utsvetting, og en kraftig forverring av massenes økonomiske og sosiale kår.

Monopolkapitalens svar på denne utviklinga er å velte rekninga for krise over på arbeidsfolk. Slik skal monopolene berge mest mulig av profitten. Dette er uttrykk for kapitalismens lovmessighet.

Monopolene bruker krise til å styrke seg sjøl på bekostning av de mindre kapitalistene. Økt monopolisering og sammenslåing er et resultat av krise. Denne utviklinga er allerede i full gang i samband med den nåværende krise.

Statsmonopolkapitalismen skyter kraftig fart. Også denne prosessen er i full gang i samband med den nåværende krise.

De politiske tiltaka og forberedelsene fra monopolkapitalen er i full sving, for å velte byrdene av krise over på massene.

For proletariatet må svaret være kraftig *klassekamp* mot monopolkapitalen. Bare dette kan gi resultater i kampen mot den økte utbyttinga og følgene av krise.

Men for proletariatet kan ikke krise og de perspektiver den reiser, begrense seg til kortsiktige, økonomiske målsettinger. For arbeiderklassen og folket er krise en omfattende demonstrasjon på at kapitalismen og imperialismen er et tvers gjennområttent system, som igjen og igjen fører arbeiderklassen og det arbeidende folket ut i elendighet, økt utbytting og uhyggelig, sosial nød.

For proletariatet må derfor kampen mot krise innebære en kamp mot hele det rådne, kapitalistiske systemet — og vise at kriser, utbytting og sosial nød bare kan avskaffes ved at kapitalismen avskaffes,

og at borgerskapets diktatur legges i grava for godt.

Kampen mot krisa må vise at bare den sosialistiske revolusjonen, opprettelsen av proletariatets diktatur og innføringa av sosialismen grunnleggende og varig kan løse arbeidsfolks problemer.

For proletariatets *parti*, må det derfor være viktig å sørge for at kommende tariffoppgjør blir en bevegelse der arbeidsfolk gjennom streiker og aksjoner blir i stand til å forsvare sine daglige kår mot angrep fra monopolkapitalen, at arbeiderklassen gjennom kampen lærer å skille venn fra fiende og at forståelsen i klassen om at bare revolusjonen og sosialismen kan avskaffe krisene og utbyttinga, styrkes kraftig.

For *partiet* og alle dets medlemmer blir det derfor en sentral oppgave å utløse kamper og propagandere for sosialismen i det kommende tariffoppgjøret.

3. Monopolenes linje.

Monopolkapitalen og borgerskapets linje for tariffoppgjøret tar utgangspunkt i målsettinga å drive gjennom et kriseforlik med alle nødvendige midler.

De ønsker å få til et oppgjør uten *reelle lønnsøkninger* i det hele tatt. I denne sammenhengen er det allerede to »argumenter» den borgerlige propagandakverna har begynt å kjøre, for hvorfor de fagorganiserte ikke må stille høye lønnskrav:

– »Lønnsøkning fører til inflasjon og prisstigning». For å dekke over at det er monopolprofitene innenlands og utenlands som skaper inflasjonen, kjøres denne visa om og om igjen. At monopolenes stat *sjøl* verken evner eller *vil* dempe inflasjonen vises bl.a. ved at den klamrer seg til det sterkt inflasjonsdrivende *momssystemet*.

– »Lønnskrav vil bringe arbeidsplassene i fare». Argumentet om at lønnstillegg vil

»føre til konkurs» blir, og vil bli, flittig brukt for å narre messene med på kriseforlik. For arbeidsfolk må svaret være at det er maksimalprofiten og den *kapitalistiske* krisa, som raserer arbeidsplassene. Bare *hard* klassekamp mot monopolkapitalen og krisa kan sikre lønningene, levestandarden og arbeidsplassa!

Et sentralt ledd i monopolkapitalens demagogi for å velte krisa over på arbeidsfolk og hindre lønnsøkninger, blir linja om at de fagorganiserte må »fire på lønnskrava», så skal staten »komme inn med tiltak som sikrer reallønna», slik at en kan »hindre prisstigning og sikre arbeidsplassene».

Monopolkapitalen og dens regjerings strategiske plan er fullstendig *korporativisering* av lønnsoppgjøra. LO-toppen slutter fullt opp om denne planen, sjøl om den pga. press fra de fagorganiserte av taktiske grunner distanserte seg fra Skånlandutvalgets innstilling *i ord*. I *praksis* går de inn for den.

I det kommende tariffoppgjøret vil monopolkapitalen følge linja om å få avgjort inntektsoppgjøret på *toppen*, mellom staten, LO-ledelsen og NAF. Om kriseforliksdemagogien deres og LO-toppen og det faglige byråkratiets sabotasjevirksomhet ikke viser seg å være tilstrekkelig for å hindre kamper, står DNA-regjeringa klar til å bruke det statlige tvangsapparatet med tvungen voldgift, arbeidsrett osv.

4. De borgerlige »arbeiderpartiene» skal sikre kriseforliket for monopolkapitalen.

Et sentralt kort for monopolkapitalen for å sikre gjennomføringa av målsettingene deres i tariffoppgjøret, er dens agenter i arbeiderbevegelsen.

LO-toppen har allerede i *realiteten* vedtatt å kjøre hardt på linja med samordna, sentraliserte oppgjør, lavest

mulig lønnskrav kombinert med «pakkeløsning» og statsinngrep.

I samband med høstens *indeksoppgjør* har LO-ledelsen og det sentrale, faglige byråkratiet avholdt et «felles forbundstyremøte». Aspengren gikk her inn for et «kombinert indeksoppgjør hvor også staten medvirker til en løsning. Utgangspunktet er at LO-medlemmene skal oppnå det samme i fellesskap med myndighetene som ved et tradisjonelt oppgjør mellom partene. På den måten kan også LO medvirke til å sikre arbeidsplassene». (Arbeiderbladet, 14.8.)

Dette er forvarslet om den linja LO-toppen kommer til å kjøre i tariffoppgjøret. Det er videre klart at de på bakgrunn av krisa, vil satse alt på å drive gjennom denne linja med demagogi, manipulering og tvangstiltak.

De *moderne revisjonistene* har alltid, og vil også i dette oppgjøret basere sin politikk på *klassem samarbeidslinja*. , Spesielt vil de prøve å fange opp den kampinnstilte delen av klassen for å få den på avveier.

SV er på ingen måte *mot* statsinngrep. Viktig er det her å merke seg at det var *NKP* som *foreslo* pakkeløsning i samband med indeksoppgjøret i 1973, ei linje som LO-toppen greip begjærlig og gjorde til sin.

I tariffoppgjøret i 1974 kjørte SV linja med at «krone-kravet er uviktig, bare det blir skikkelig indeksavtale». Samtidig gjorde de alt for å hindre at det blei kamper.

Uansett hvordan de vil detaljformulere linja si, kan vi være sikker på at SV vil gjøre alt for å sabotere kampen. I forholdet til LO-ledelsen vil de slutte opp om hovedlinja, men krangle om smulene innpakka i radikale fraser for å narre kampvillige fagorganiserte.

Å reise kampen mot de borgerlige «arbeiderpartiene» og byråkratene deres i

fagbevegelsen er helt avgjørende for å nå fram med kamplinja i tariffoppgjøret.

5. Kommunistenes linje.

Utgangspunktet for vår taktikk må være å *mobilisere massene* rundt ei *klassekamp-linje*. Dette er et prinsipp for alt vårt arbeid.

I de siste åra har det bl.a. vært en tendens i tariffoppgjørene å undervurdere massearbeidet, og i stedet sette taktiske allianser med lokale SV-ere o.a.. Dette er en feilaktig, revisjonistisk stil.

En annen feil har vært å unnlate å mobilisere til foreningsmøter. Sjøl om vi på møter i foreninga kjører en riktig politikk, hjelper det lite viss det ikke er noen masser tilstede. Altså: full mobilisering til møtene som diskuterer krava.

All vår politikk må rettes direkte til massene for å *mobilisere til kamp*. Dette betyr at når vi skal utforme krav må vi ikke gå til SV-pamper i foreninga for å finne ut hva de «kan gå med på», men å utforme krav som er riktige og som mobiliserer massene. Dette vil utvilsomt måtte skje i kamp med lokale sosialdemokrater og revisjonister.

Den viktigste oppgava nå er utforming av og mobilisering rundt krav. Det er videre viktig å binde sammen de sentrale krava med viktige kampsaker på den enkelte plassen. Start en massediskusjon på klubb/foreningsmøter, i fagforeningsaviser o.l. Ta kampen opp mot lokale opportunistar og fatt bindende vedtak i foreninga.

Det *viktigste hinderet* for store massekamper er sosialdemokratiet og revisjonistene. Derfor må taktikken vår legge stor vekt på å avsløre demagogien og klasse-samarbeidslinja deres i tariffoppgjøret. All vår propaganda og agitasjon må rettes inn på å avsløre LO-ledelsen og SV. Vi må gjøre det klinkende klart at det eneste som kan forhindre forverra lønns- og arbeidsvilkår er kamp og streik.

Et sentralt område i vår propaganda må være med utgangspunkt i krisa å vise at bare sosialismen på grunnleggende vis kan løse arbeidsfolks problemer.

Vi har fire hovedmålsettinger i oppgjøret:

1) Reise de kamper som er nødvendig for å forsvare arbeiderklassen og det arbeidende folkets interesser mot angrepene fra monopolkapitalen.

2) Styrke partiets innflytelse i klassen. Dette er en strategisk målsetting som henger nøye sammen med utviklinga av kamplinja i oppgjøret. Styrking av partiet betyr at arbeiderklassens kampkraft styrkes, at kampen mot revisjonismen og høyresosialdemokratiet styrkes og at kampen for revolusjon og sosialisme styrkes.

3) Styrke og utvikle kampen mot revisjonismen og sosialdemokratiet. Dette er også en viktig strategisk oppgave. Uten at opportunisten i arbeiderbevegelsen blir bekjempa, kan det ikke bli noen revolusjon. Uten kamp mot opportunisten, vil ikke arbeiderklassen kunne vinne framgang for dagskrava sine.

4) Gå i spissen for å utløse streiker og aksjoner, fordi det bare er kamp som kan gi resultater i tariffoppgjøret, forsvare lønna og stikke kjepper i hjula for LO-ledelsens og statens sentraliseringsframstøt. Dette er ei linje som må hamres fast gjennom hele oppgjøret. De kamper som utløses vil være en gradmåler for vårt arbeid.

6. Fasene i tariffoppgjøret:

Vi har delt oppgjøret i fire faser:

Fase 1: Det er to viktige saker å konsentrere seg om i denne fasen. Utforme krav og mobilisere massene til å stå på disse.

Fasen er over i oktober/november.

Fase 2: Behandlinga på forbundsplan, utforming av de endelige krava. I denne fasen blir *formen* på oppgjøret, sentralt/forbundsvis, bestemt. Det er viktig å holde

kravet om forbundsvis oppgjør varmt og opprettholde masseaktivitet, for å presse LO-ledelsen mest mulig.

(nov.–des.–jan.)

Fase 3: Forhandlingene starter. Her vil de endelige krava bli stilt og det store skuespillet starter. Spesielt viktig her blir kampen mot statlig innblanding.

(febr.–mars)

Fase 4: Avstemningsfasen. Her er agitasjon *mot* elendige resultater, råttne avtaler o.l. svært viktig. Muligheter for lovlige og »ulovlige» streiker.

(mars–april–mai).

7. Krav ved tariffoppgjøret.

Dette er ei foreløpig liste over viktige krav til oppgjøret. Vi gjør oppmerksom på at krava blir publisert i KK i mer begrunna og gjennomarbeida form. Denne lista derfor bare som ei foreløpig rettesnor å jobbe etter.

x Generelt lønnstillegg som *hever* lønnningene, og *sikrer* og hever den disponible realinntekten.

x Helautomatisk indeksregulering med full kompensasjon og lavt svingetall.

x Generell arbeidstidsforkortelse med full kompensasjon. 35 t uke.

x Redusert adgang til overtid – ingen tvungen overtid.

x Ved permittering og oppsigelse skal ansenitsregelen gjelde.

x Serskilte kvinnekraft (konkretiseres seinere).

x Krav for lærlinger og unge arbeidere – alle lønninger må det gå an å kunne leve på.

x Skjerping og innføring av fagskilleavtaler.

x Fremmedarbeidernes krav.

x Krav mot bruk av piratfirmaer.

x Avtalefesta vern mot usakelige oppsigelser, også i prøvetida.

x Krav til bedre arbeidsmiljø.

x Full etterbetaling ved streik (fra avtalen utløper til ny avtale er inngått).

x Lønn (90 %) ved permittering. I valgkampen bør vi vel også reise kravet om 90 % ved arbeidsledighet, samt sløyfing av karensdagene.

x Frie forbundsvisse oppgjør. Nei til kopling, tvungen voldgift eller pakkelsninger og kriseforlik.

x Ettårige avtaler.

x Nei til tariffavgift.

8. VÅG Å KJEMPE – VÅG Å VINNE!

Kamerater!

Krisa innebærer et kraftig angrep på arbeiderklassen. Mulighetene for kamp er

store, og kampene kan gi klassen store framganger om det finst ei riktig linje for dem.

Det er *bare* proletariatets parti, AKP(M-L), som har ei slik linje. Alt avhenger om at vi kaster alle krefter inn for å utvikle, forbedre, spre, få oppslutning om denne politikken. Alt avhenger av at vi er villige til å «kaste baggasjen» og gå ut i kamp for proletariatets interesser.

FRA VEGGAVISDEBATTEN PÅ LEIRENE

OM DEN MODERNE REVISJONISMEN

Et spørsmål om revisjonismen

Kan revisjonister i spesielle historiske situasjoner være en progressiv kraft?

Eks.: Omveltningen på Cuba: Cuba før 1959: En føydalstat under diktatoren Batista. Store folkemasser sto i opposisjon til regjeringa og forutsetningene var til stede for en omveltning. De som fanget opp og ble de reelle lederne for denne opposisjonen var Castro og hans revisjonistgruppe. De kjørte en geriljatakikk som sto i motsetning til »La politikken lede geværet» – tesen til Mao. De oppfatta det militære isolert fra det politiske. Bevegelsen gjennomførte en nasjonal demokratisk revolusjon. Med alle feil: Var ikke dette likevel progressivt?

Det finnes også andre eksempler på at revisjonistgrupper har stått sterkt i massebevegelsen og har vært med på å gjennomføre omveltninger, eks. Sør-Jemen. Har ikke dette vært med på å drive historia framover?

Dimitrov-gruppa.

Et annet spørsmål:

Hvorfor slåss vi for at borgerlige partier, også SV, skal ta et riktig standpunkt i ulike saker hvis vi på forhånd veit at de pr. definisjon vil fungere reaksjonært. Vi slåss jo aldri for å få ny-nazistene til å ta riktig standpunkt. Vår konklusjon er at revisjo-

nistene, inkludert SV, har en reaksjonær karakter, men at de i gitte situasjoner kan fungere progressivt.

Frøya/Bodil

Om revisjonismen:

1. Revisjonismen som ideologisk retning, som teori er reaksjonær. Årsaken til dette er at revisjonismen er en borgerlig ideologi som vil tjene monopolborgerskapets interesser ved å føre folkets kamp på avveier, og inn i ufarlige baner (parlament, »fredelig revolusjon», sosialisme = statskapitalisme osv.)
2. Ethvert revisjonistisk parti er følgelig reaksjonært i sin natur.
3. Likevel kan et revisjonistisk parti, liksom de fleste andre reaksjonære foretelser fungere progressivt. Dette sier bare noe om funksjon (eller resultat?), ingenting om motiv eller årsaken til at sånne partier fungerer progressivt. Dette betyr ikke at revisjonismen har tosidig karakter.

For det første beståden verden vi lever i av en rekke motsigelser. Innafor en eller flere av disse kan sjøl de mest reaksjonære (av natur) fungere progressivt. Eks. Sjahen av Persia er vel noe av det mest reaksjonære som fins, han skyter sine egne bønder og arbeidere. Men likevel er han med i OPEC,

og dermed i fronten mot supermaktene. Dette er et faktum. Sjølsagt har han ikke edle motiver, men kommunister må lære seg å se det objektive resultatet av en sak. — Eks. Kina støtter EEC, mens vi er imot. Dette er fordi EEC motvirker supermaktens styrke (Kinas taktiske syn), samtidig er EEC en trusel mot norske arbeidere, bønder og fiskere. Eks. Kina jobber meget hardt for å bygge en front mot supermaktene. Dette vil bli en progressivt fungerende front. Likevel er det et faktum at denne fronten vil inneholde reaksjonære regimer i haugevis. Men det er en annen sak.

For det andre: dette kan sjølsagt også gjelde revisjonistpartier. De kan ha både progressive standpunkter og fungere progressivt sjøl om de er reaksjonære i sin natur. Dette kan ha flere årsaker:

— revisjonistene tar et progressivt standpunkt eller fungerer progressivt av taktiske grunner, fordi folket presser dem til det. Egentlig er trolig SV f.eks. mot 50 milsfiskerigrænse fordi det er mot Sovjets interesser. Men de sier noe annet.

— revisjonistene fungerer progressivt av strategiske årsaker, det er i pakt med deres (reaksjonære) interesser å jobbe for en spesiell sak, sjøl om det også er i pakt med folkets interesser. F.eks. er det ikke tvil om at NKP var mot EEC, men det var fordi Sovjet var mot, ikke ut fra folkets interesser.

Det fins altså tilfeller da reaksjonære og revolusjonære har tilfeldig sammenfallende interesser, sjøl om dette er ut fra forskjellige motiver. Derfor fins det tusen historiske eksempler på at revolusjonære og reaksjonære har gått sammen mot en felles fiende. KKP gikk sammen med Kuomintang mot Japan. Enhetsfronttaktikken i forhold til sosialdemokratiet før 2. verdenskrig er et annet eks.

J. E., Thälmanbrig.

Kan revisjonistiske partier spille en progressiv rolle?

Svar til JE:

1. JE sier helt riktig at revisjonismen er en reaksjonær ideologi og at revisjonistiske partier (som lar seg lede av denne ideologien) er reaksjonære. Resten av veggavisa viser etter min mening at JE likevel ikke har skjont dette spørsmålet fullt ut:

2. »Revisjonistiske partier har to-sidig karakter».

Har revisjonistiske partier to-sidig karakter? Selvfølgelig ikke, sier kameraten. Men kameraten fremma dette synet sjøl i plenumsdebatten, han sa: »revisjonismen kan fungere progressivt, revisjonismen er reaksjonær først den dagen den reaksjonære sida får overhånd.» Dette betyr ingenting annet enn at reaksjon bare er ei side av et revisjonistisk parti, at det har reaksjonære trekk og progressive, at den ene dagen kan den progressive sida ta overhånd, den neste den reaksjonære. Dette er ingenting annet enn ideen om at revisjonistiske partier har to-sidig karakter. Konsekvensen av dette synet blir nødvendigvis at det føres en revisjonistisk taktikk, at de kommunistiske partiene blir vennlige pådrivere til de revisjonistiske partiene, at de blir haleheng til revisjonistpartiene og til slutt sjøl blir revisjonistiske partier.

3. »Revisjonistiske partier kan spille en progressiv rolle av taktiske grunner». Det er en kjent sak at revisjonistiske partier i ord ofte støtter progressive saker. Dette ligger i opportunistens vesen, den gjør det som lønner seg på kort sikt, som kan sikre deres popularitet i arbeiderklassen. Spiller de dermed en progressiv rolle?

Ta EEC-kampen. Da SF/NKP/AIK tok standpunkt mot EEC, var dette opplagt en pinne til på lasset på motstandersida. Men spilte de en progressiv rolle i kampen mot EEC? Når de først var innafor motstandsbevegelsen spilte de en reaksjonær rolle.

Aktiv sabotasje og uhemma anti-kommunisme er kjente varemerker for disse partienes innsats. Her kan kameraten innvende at akkurat det samme kan sies om Hans Borgen, som også slutta seg til motstandsbevegelsen. Til det er å si at det at Borgen slutta seg til, som forsvarer for bondemonopolets interesser, var en grei sak. Borgen var hele tida en representant for høyrefløyen innafor motstanden. Men Borgen var en åpen representant for borgerskapet innafor fronten. De revisjonistiske partiene spilte derimot den lite ærerike rollen av å være høyrefløyens agenter i arbeiderklassen under EEC-kampen. Samtidig som de sa at de representerte arbeidernes interesser, motarbeidet de frenetisk alle tillop til at arbeiderklassen tok ledelsen i motstandskampen. (sabotasje av politiske streiker mot EEC osv.) Følgelig forsvarte de borgerlige, reaksjonære interesser, og ikke arbeiderklassens interesser. Sånn sett spilte de en reaksjonær rolle. EEC-kampen er følgelig ikke noe eksempel på at de revisjonistiske partiene »for ei tid var progressive». Når revisjonistiske partier i ord støtter en rettferdig sak, av taktiske grunner, er dette ingenting annet enn uttrykk for deres frasemakeri og demagogi for å føre arbeiderklassen bak lyset. Følgelig er det helt i tråd med deres grunnleggende reaksjonære karakter.

4. »Revisjonistiske partier kan spille en progressiv rolle – av strategiske grunner».

Med dette mener kameraten at et revisjonistisk parti kan ha samme kampmål som arbeiderklassen, men med reaksjonære motiver og ut fra en reaksjonær strategi. Jeg har vist at EEC-kampen ikke er noe eksempel på at de for ei tid spiller en progressiv rolle. SV er et pro-sosialimperialistisk parti. Under EEC-kampen kom dette også til uttrykk. De revisjonistiske partiene fulgte bevisst ei linje med å peke

på EEC som fienden, mens de samtidig framstilte Sovjet som et »Fredelskende land». Hvis kameraten tenker seg om, vil han huske at ett av revisjonistenes argumenter mot EEC, var at EEC stiller kjelker i veien for »avspenning i Europa», »opplosning av militærblokkene» osv. Akkurat det samme mener sosialimperialistene, EEC er ei kjelke i veien for deres ekspansjonsplaner i Vest-Europa, derfor lot de svært lenge som om EEC ikke eksisterte, og har først etter lang tid og svært lunkent anerkjent EEC. Her er nok et eksempel på at revisjonistpartiene ikke hadde noen »progressiv funksjon». Så snart de var innafor motstandsfronten, satte de igang med aktivt å støtte sosialimperialismens interesser innafor motstandsfronten. Hvis kameraten tenker seg om, vil han også innse at dette har ført til en ikke ubetydelig skade for kampen mot sosialimperialismen i Norge.

Kameraten nevner KKP's allianse med Kuomintang som et eksempel på at et borgerlig parti kan spille en progressiv rolle. La oss la Kuomintang ligge, og heller se på det revisjonistiske partiets rolle i den anti-japanske krigen. De kinesiske trotskistene (som erklærte seg for å være tilhengere av Marx og Lenin, dvs. revisjonister) var innafor motstandsfronten mot Japan. Mens de i ord sa at de ønska å slåss mot den japanske imperialismen, dreiv de systematisk splittelsesvirksomhet for å sabotere fronten innafra. Dette uttrykte deres interesser av at Japan skulle vinne krigen (akkurat som alle andre trotskistpartier verden over fungerte som agenter for fascismen.)

5. Revisjonistiske partier er reaksjonære partier som tjener borgerskapet og imperialismen.

Kameraten sier at revisjonistiske partier er reaksjonære av karakter, men at de spiller en progressiv rolle. Isteden for denne

tesen er det nødvendig å slå fast at revisjonistiske partier er reaksjonære partier som er ute av stand til å spille noen som helst progressiv rolle. Ut fra sin reaksjonære karakter, vil de alltid i ord støtte arbeiderklassens interesser. I virkeligheten vil de tjene borgerskapet og imperialismen. De vil slå om seg med rettferdige krav for så å sabotere gjennomføringa av kravene i praksis. De vil stille seg bak rettferdige streiker for å arbeide for å føre streiken til nederlag. De vil støtte arbeiderklassen i ord for så straks å gå over til å forråde den i handling. De vil aldri kjempe med arbeiderklassen eller spille noen som helst progressiv rolle.

Sander, 21. august-brigaden

Må den 3. verdenskrigen komme?

Vi kan med sikkerhet si at rivaliseringa mellom USA/Sovjet vil føre til krig i nær framtid. Følgende motargumenter har kommet?

1. Revolusjonære kriger i 3. verden som binder Sovjets krigsmakt så mye at verdenskrigen hindres.

Imperialismen angriper der de største kjøttstykkene fins. I dag er dette Europa. Hvis Sovjet må velge mellom India og Europa velger de Europa.

2. Revolusjon i USA, USSR eller Europa.

I ingen av disse landa er revolusjon sannsynlig på kort sikt, mens faktorene for krig allerede er sterkt utvikla. Dessuten kan ikke revolusjon i ett eller flere europeiske land hindre verdenskrig nå.

3. Sovjet kan vinne fram fredelig (eks. Portugal).

Dette kan skje i noen land, men ikke i stor målestokk. USA kan ikke legge seg på ryggen og si værsågod. Det er uforenlig med imperialismens natur.

4. Sovjet og USA kan forene seg mot Kina eller den 3. verden.

En supermakt vil alltid strebe etter

verdenshegemoniet i konkurranse med andre supermakter. Enheten er bare midlertidig/kortvarig. En sånn midlertidig enhet er heller ikke sannsynlig i dag fordi brennpunktet i rivaliseringa er Europa.

5. Er det områder som ennå ikke er fordelt mellom imperialistene? Såvidt vi kan se er jorda fordelt. I tilfelle må folk peke på hvilke områder. Vi oppfordrer alle til å komme med argumenter mot dette. Er dette riktig betyr det at 3. verdenskrig må komme snart. Derfor må vi forberede arbeiderklassen på å gjøre krigen til REVOLUSJON!

kathrine/Chris

Om verdenskrigen.

Eg meiner innleiaren og diskusjonen elles har vore vel lettvinnt når det gjeld den internasjonale spenninga og dei nye ABC-våpna. (Atom, bakteriologiske, kjemiske våpen). Vil den tapande parten i ein krig med taktiske atomvåpen finne seg i å tape når han har middel til å gjøre kål på motstandaren? Kan ikkje redsla for ein slik situasjon hindre ein direkte konfrontasjon mellom supermaktene?

Sveinung

Om kampen mot fascismen:

Ei avis tar først opp nødvendigheten av å føre offensiv kamp og ikke bare benytte »demokratiske» midler mot grupper som ikke har noen respekt for borgerlig demokratiske rettigheter. Videre at borgerpressa vil hetse mot oss uansett hva slags midler vi bruker, og hvis vi ikke gjør noe, vil de sjøl finne på noe. (Riksdagsbrannen).

»Men her kommer problemet. Hvilke metoder skal vi bruke?

Jeg tror det her er innsats viktig å diskutere metodene før vi går til aksjon, og her må vi stå enhetlig, slik at aksjonene blir vellykka. Jeg mener at individuell terror mot nazistene er feil. F.eks. å kidnappe Blucher. Dette er noe av det samme som Bader-Meinhof gruppa driver med. Hvor-

dan kan vi ungå at vår kamp mot fascistene ender opp med individuell terror mellom oss og fascistene? Hvordan bruke metoder som tydelig viser våre politiske argumenter mot dem, og som vi får vanlige folk med på? Hvordan ungå at vi bare slåss mot hverandre uten at folk flest er med? Jeg veit at dette er diffuse motsigelser og at jeg har en del passivistiske ideer og redsel for at vold avler vold.

Fride

Svar:

Svaret peker på at det motsigelsen konkret gjaldt var synet på NRK-aksjonen. Litt om det flertallet i gruppa sa:

Til programmet:

– De som reagerte var allerede anti-fascister og det ble neppe flere anti-fascister.

– Derimot førte programmet til at NUF fikk flere medlemmer, kom ut med sin politikk og fikk tilslørt deler av den. (som seinere flittig er brukt av borgerpressa). Programmet blei også brukt til kommunist-hets.

Til aksjonen:

Vårt utgangspunkt må være at fascister fratas alle demokratiske rettigheter og at deres organisasjoner forbyes. Alt annet vil hjelpe dem fram med sin politikk, som ikke har respekt for en eneste av de borgerlig demokratiske rettighetene arbeidsfolk har tilkjempa seg.

– utfra dette må vi gå imot at de kommer til orde i hvilket som helst massemedium.

– når de så tilbys deltakelse i NRK er dette en rein støtte til utbredelse og legalisering av deres politikk og virksomhet.

- dette må stanses på et tidlig tidspunkt (vi må ganske riktig være på offensiven) og vi må vise at arbeidsfolk ikke tolererer slike provokasjoner. Jeg vil derfor si at det var dypt beklagelig at programmet ikke blei stansa (som var aksjonens formål).

– Det er bare oss og ingen andre som kan vise vei i kampen mot disse skadedyra. Vi må gå mot den borgerlige linja med prat oom demokratiske rettigheter for alle og tilsløringa av fascismens klassekarakter ved å framstille den som noe over klassene.

Spørsmålene utfra dette blir:

Fungerte programmet progressivt eller reaksjonært? Var det riktig å stanse det?

Rikard

Klassekampen skjerpes også innen kvinnebevegelsen!

Veggavisa peker på at motsigelsen mellom den borgerlige/feministiske og den proletære linja i KF skjerpes, og at dette har ført til utmeldinger. Avisa slår fast at utmeldingene generelt er en god ting for utviklinga av fronten, men at det skaper en del problemer fordi utmeldingene blir brukt til å hetse mot fronten og mot AKP. Spørsmålet blir da hvilken linje skal vi ha og hvilke metoder skal vi bruke for å løse problemene?

Ruth og Gerd

Svar:

Så lenge klassekampen i Norge skjerpes og den progressive kvinnebevegelsen står for ei riktig linje, vil den alltid være utsatt for angrep og bakvaskelser.

Mao: »Det er bra om vi angripes av fienden, for det beviser at vi har trukket en skarp skillelinje mellom fienden og oss. Og enda bedre er det om fienden retter ville angrep mot oss og tilsverter oss fullstendig, uten å tilkjenne oss en eneste god egenskap. Dette viser at vi ikke bare har trukket en skarp skillelinje mellom fienden og oss, men at vi også har oppnådd en hel del i vårt arbeid.»

Hovedsaka for oss i tida framover må bli å stå på den riktige politikken også i praksis, slik at folk kan se med egne øyne at KF er en reell kamporganisasjon for kvinnene i Norge. Lune diskusjoner i

stuekroken gir ikke folk særlig anledning til å bli kjent med oss.

– Vi må ut blant kvinnene på arbeidsplassene med politikken vår.

– Vi må være flinkere til å støtte de kampene som blir reist av kvinner. Ikke bare med resolusjoner, men med aktivt støttearbeid.

– Der kvinner har stått i spissen for kamper på arbeidsplassene må vi sørge for at den gnista som er tent fortsetter å utvikle seg, f.eks. ved at det blir dannet KF-grupper.

– Dersom Kvinnefronten får skikkelig fotfeste på arbeidsplassene tror vi at arbeiderkvinnene selv vil være med på å avsløre den reaksjonære offensiven som feministene kjører fram.

REIS KAMPEN BLANT ARBEIDERKVINNENE!

Reidun, randi, Irene

En veggavis ga noen inntrykk fra KF-leiren:

Kvinnefronten har nettopp hatt leir, med levende diskusjoner og vi fikk inntrykk av at politikken er i rask utvikling. Hovedmotsigelsene på leiren vil også bli de viktigste i hele fronten det neste halvåret. Hovedemnene var plattform og organisering. De viktigste motsigelsene var: Hva er kvinnepolitikk?

– Noen mener at KF bare skal ta for seg »reine kvinnekrav» og først og fremst innenlands. Vi skal bare støtte kvinner i kamp for daghjem, abort, arbeidsplasser. Noe mer enn dette vil støt kvinner fra oss.

– På den andre sida står synet om at KF må få en klar, krass, konkret plattform, som peker ut venner og hvem som har interesse av å undertrykke oss. At det er en del av kvinnekampen å støtte arbeidere i streik, også de mannlige. At KF må støtte kvinnene og folket i bl.a. Vietnam, Kambodsja, Chile i kampen mot fascismen og imperialismen. At KF må slåss mot nynazistene, og mot rasjonalisering i

skoleverket. Alt dette er ikke for framskredent for vanlige kvinner. At kvinnepolitikk ikke kan sees atskilt fra almen politikk, og at de erfaringene fronten har gjort viser at det er nødvendig å få dette i plattformen.

Det var stort flertall for dette synet, og det andre synet kom ikke så godt fram som det sikkert vil gjøre seinere.

Organisering – hvordan må organiseringa være for at KF skal bli en kamp-organisasjon?

Det var enighet om å ha ledelse på distrikts og landsplan, men ikke når det gjalt gruppene.

– Flere mente at gruppene skulle ha »flat struktur», altså kontaktkvinne og alle oppgaver på omgang (rotasjonsprinsippet). Slik er halvparten av alle gruppene organisert i dag. Ledelsen vil fungere udemokratisk, forkvinnen vil gjøre alt, og medlemmene bli passivisert. De mente at små grupper greier seg bra uten ledelse, de leder seg sjøl. For mye ledelse må føre til byråkrati.

– På den andre sida var synet at en kamporganisasjon må ha ledelse, og at om noen av gruppene greier seg bra uten, er det fordi de ikke har vært oppe i kamp ennå. Sterk ledelse vil nettopp sikre demokratiet i gruppa, og er nødvendig for at KF skal kunne reagere raskt når kamper kommer igang. (F.eks. Vålerkvinnene).

Det store flertallet sto på dette synet etter diskusjon.

Det var (ihvertfall tilsynelatende) enhet på at kampen må rettes inn på arbeiderkvinnene fordi de største kampene må de stå i spissen for (f.eks. mot permitteringen), og da er det naturlig med arbeiderkvinner i ledelsen av fronten.

Jeg mener mindretallet sto for klare feministiske ideer. Diskusjonen vil bli hard fram til neste landsmøte.

BIRGIT

ARBEIARKLASSEN MÅ VELJA NYNORSK

Til Bernhard, Vestfold.

I TF for mai har du to stykke om nynorsk. Du meiner at det trengst særskilt mykje utdanning for å skjøna skriva nynorsk, at nynorsken ikkje høver for Austlandet og at nynorsk og bokmål er to formar av norsk mål.

Eg ser meg nøydd til å seia først at dette er ikkje vitskap, men borgarleg ideologi, det er endå til en »god» attgjeving av sentrale punkt i »riksmåls»-propagandaen sidan den tida Bjørnson var mellom oss. Av dette kan me læra at Marx hadde rett når han sa at tankane dei herskande har, vert dei herskande tankane i samfunnet.

Utdanning. Alle folk treng meir eller mindre opplæring i å skriva eit språk. 80 prosent av norske skuleborn lærer i dag å skriva bokmål, og alle nordmenn vert utsette for ein hard og reaksjonær propaganda som lærer at nynorsk er vanskeleg. For arbeidsfolk i byane vert denne propagandaen det første, (og ofte det einaste) møtet med nynorsken. Dette gjeld endå meir for Sverre, som du seier er mellom 35 og 40 år, og voks opp i den mest høgrehetsete tida me har hatt i landet på lenge. Det er og eit faktum at vanlege folk, og det gjeld og dei som arbeider på kontor og skriv til dagleg, ofte *ikkje* greier skriva bokmål rett, endå om dei har hatt opplæring i det frå 7 til 12 år. Opplæringa i nynorsk står endå veikare på landsbasis, dårleg nynorsk i KK er *eitt* døme. Eg har vore lærer, og har den leie uvanen å leggja merke til slikt.

Austlandet har norske dialektar nett som alle andre delar av landet. Det nynorske skriftmålet er laga for å få fram det som er sams for norske dialektar, og byggjer på desse. Men når du veit kor ulike dialektane kan vera, er det lett å sjå at nynorsken ikkje kan vere heilt lik alle dialektane, eller nokon einskild dialekt i det heile. Dette får eg merka eg og, som er fødd på tjukkaste Vestlandet. Likevel kan alle dialektar finna att viktige drag frå grammatikksystemet sitt i nynorsken.

No ser eg bort i frå at ein del nordmenn snakkar skriftmålet bokmål, med tonefall frå dialekten på staden. Attåt samisk er dette ein språkminoritet i Noreg, fordi bokmålet er eit framandt skriftmål som historia har tvinga på oss. Bokmålet har teke opp ein del norsk språkstoff kvar gong nynorsken har gått fram (det kallast taktikk), men det har aldri kvitta seg med den framande rota og fargen frå den.

Nynorsk og bokmål er to ulike språk, og ikkje to former av det same språket. Grunnen til at borgarskapet og »riksmåls»-folka lærar oss at det er to former av norsk er lett å sjå: Utan denne læra ville det koma altfor klårt fram at bokmålet ikkje har nokon heimstadrett i landet.

Hovudartikkelen i *Materialisten* 1/75 tek dette opp på ein grundig måte. Eg vonar alle som er interessert i målspørsmål vil lesa denne artikkelen.

Johannes

HVOR GÅR MOTSIGELSEN I KARAKTERDEBATTEN?

Svar til Tove i juni TF

Sosialdemokratiet har lagt ut ei felle. SV-era og tydeligvis en del av oss har gått rett i fella. Hensikten er at folk skal diskutere evalueringa og prinsipper for den (en diskusjon som kaller fram det »snille» hos oss!), slik at målet med skolepolitikken blir mest mulig tåkelagt for folk.

Kamerater diskuterer karakterspørsmålet høyt og lavt, og det er vel og bra, men vi skulle ønske at debatten i TF kunne gå på hele skolepolitikken til partiet istedet for en liten del. (Nok en gang anbefaler vi SSFs studiesirkel pluss den avisa som SSF begynner å gi ut nå til høsten. Alle skolefolk og foreldre må lese den!) Du viser til den reaksjonære bevegelsen for bevaring av karakterene. Vi har et helt annet utgangspunkt enn reaksjonen. Vår »bevaring» av karaktersystemet er en kamp mot forverring, helt i tråd med partiets generallinje: kampen mot forverring i forbindelse med den økonomiske krisa. Sjølsagt er skolen jævlig for lærere og elever, annet er ikke å vente i et råttent samfunn.

Du viser til intervjuet med Inger J. i KK. Hun argumenterer ikke for at skolen skal vurdere elevene fordi det er best, men fordi det *alltid* har vært en av skolens viktigste oppgaver. Det er en illusjon å tro at skolen skal fratas denne oppgaven nå. Historia viser at skolen alltid har vært, og er, en sorteringsmaskin for arbeidskjøpera. Sorteringsmetoden har forandra seg etter hvert som produksjonsforholda og behovet for arbeidskraft endra seg.

Til »uklarhet nr. 1»

Du sier: »...at hvis vi skal velge mellom å 'godta' det ene eller det andre». Hvem kan velge? Når legger kommunister opp linjer etter idealistiske valg? Vi må se på virkeligheten. Og det er at det *er* staten som setter karakterene, fordi det er statens skole, settes karakterene etter statens behov. Vi har ingen illusjoner om at skolen er mer »menneskelig» enn staten og monopolkapitalen.

(Fagbevegelsens kamp mot vurderinger får du begrunne nærmere.)

Til »uklarhet nr. 2»

Du sier at Evalueringsutvalgets hensikt er å fjerne karakterer/vurderinger helt. Det er mulig at utvalget ønsker det, men det kan ikke skje, fordi det er imot monopolkapitalens ønsker. Du spør etter bevis for vår påstand om at de faglige karakterene skal erstattes med vurderinger. Da må vi se på skolens praksis i dag, hvor det er utstrakt bruk av skussmål med vurderinger av elevenes personlighet. I skoleåret 74/75 ble det tatt i bruk trykte karakter-bøker i 1. klasse på en rekke skoler, med rubrikker for tillitsfullhet, tilpasningsevne osv, med kopiark til å rive ut så skolen kan arkivere dem. Vi tør påstå at evalueringa nå starter tidligere enn før (er allerede snikinnført som f.eks. integreringa) og går på helt andre områder enn vi er vant til. Du sier sjøl helt korrekt, at karakterene bare skifter innhold, og det er jo det vi har hevda hele tida.

Hvorfor endrer karakterene (eller rettere evalueringa) innhold? Fordi hovedmot-

sigelsen i skolen er en annen foran ei krise enn i en høykonjunktur.

Marx sier at kapitalen trenger høyt utdanna arbeidskraft. Det stemmer sjølsagt i dag også.

Akkurat nå er kapitalens behov for å rasjonalisere i skolen overordna utdanninga av arbeidskrafta. Det er hovedmotsigelsen. Så kommer en underordna motsigelse i hvordan får kapitalen tak i den arbeidskrafta den trenger likevel? Jo, ved å be om det den vil ha. *Hvor er den fleksible, tilpasningsdyktige, flittige og samarbeidsvillige eleven? Karaktersystemet må endres!*

Så til helheten i innlegget ditt:

1. *Du forstår ikke skolens klassekarakter.*

Staten er en klassestat, og skolen er et av dens midler til å opprettholde herskerklassens herredømme, både ideologisk og økonomisk. (Les skolens formålsparagraf og sammenlikn med kriterier for sos. utd. i SSF sirkelen.

For at herskerklassen skal beholde den økonomiske makta, må skolen utdanne den arbeidskrafta som trengs til enhver tid. Når den økonomiske situasjonen og produksjonsforholda endres, må skole-systemet endres. Skolens ideologiske innhold blir deretter. Foran ei krise eller står samarbeidsideologien sterkt for å hindre eller dempe klassekampen. Progressive lærere kan ikke hindre dette ved å være

mange, det er kampen lærerne fører som blir viktig.

2. *Du har reformistiske ideer.*

Kommunistenes oppgave er ikke å hjelpe kapitalen med å gjøre skolen deres så bra som mulig. Det hjelper ikke om flertallet av lærera er progressive (da ville dessuten revolusjonen ha vært om hjørnet eller over), skolen er like ille. Vår oppgave er å kjempe mot forverringa, og det er i vårt tilfelle en defensiv kamp. Geme opplegg og håp om at elevene våre skal bli kommunister hjelper ikke. Vi må se kampen mot statens skolepolitikk som en del av klassekampen, og vi må reise lærera til denne kampen.

Viktig å understreke før videre diskusjon:

1. Hensikten med statens skolepolitikk i dag er å møte krisa slik at kapitalen kan komme best mulig gjennom den. Ideologien bak den er et støt mot arbeiderklassens kampkraft.

2. For kommunister er det viktig å vurdere helheten i skolepolitikken, ikke ta hver del for seg. Vi ser at hovedsida er dårlig. Da må vi også bekjempe delene. Går vi inn for en del, f.eks. å endre karaktersystemet, åpner vi for innføringa av de andre delene (f.eks. integrering).

3. Vi må legge hovedvekta på arbeidet i fagforeningene og bør diskutere hvordan kampen skal føres der.

Læreransvarlig
i Oslo.

INNHold:

<i>Leder: Om streiker</i>	s. 2
<i>Årsplanen</i>	s. 6
<i>Tariffoppgjøret</i>	s. 9
<i>Fra veggavisdebatten på leirene</i>	s. 15
<i>Et spørsmål om revisjonismen</i>	s. 15
<i>Kan revisjonistiske partier spille en progressiv rolle?</i>	s. 15
<i>Må den 3. verdenskrigen komme?</i>	s. 18
<i>Om kampen mot fascismen m/svar</i>	s. 18
<i>Klassekampen skjerpes også innen kvinnebevegelsen!</i>	s. 19
<i>Noen inntrykk fra KF-leiren</i>	s. 20
<i>Arbeidarklassen må velja nynorsk</i>	s. 21
<i>Hvor går motsigelsen i karakterdebatten?</i>	s. 22

Et par innlegg om valget er kuttet ut fordi dette nummeret kommer ut først rundt, eller etter valget.

RED
